

Arrest

nr. 172 880 van 5 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 29 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt samen met haar echtgenoot en kinderen op 8 november 2009 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 9 november 2009.

Op 4 november 2010 dienen verzoekster en haar echtgenoot een tweede asielaanvraag in.

Op 10 februari 2010 dienen verzoekster en haar gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 42 286 van 26 april 2010 worden de beslissingen van 11 februari 2010 vernietigd.

Op 24 februari 2011 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en worden alle gezinsleden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 28 september 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoekster en haar echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Bij arrest van de Raad nr. 96 718 van 8 februari 2013 worden aan verzoekster en haar echtgenoot eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 28 september 2012 dienen verzoekster en haar gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 141 176.

Op 11 september 2013 wordt de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 141 173.

Op 18 september 2013 worden ten opzichte van verzoekster en haar echtgenoot bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinqies}). Het beroep tegen deze beslissingen wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 117 106 van 17 januari 2014.

Op 28 februari 2016 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 185 320.

Op 28 februari 2016 wordt ten opzichte van verzoekster een inreisverbod genomen (bijlage 13^{sexies}). Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: K.

voornaam: Marine

geboortedatum: (...) 979

geboorteplaats: Tbilisi

nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/02/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

X2* een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar weid betekend op 23.09.2013 (I3qq van 18.09.2013). Een verzoek tot nietigverklaring van dit bevel werd op 21.01.2014 verworpen door de RW. Na de geboorte van hun Jongste kind op 16.06.2015 kregen betrokken en zijn gezin nog een uitstel om het grondgebied uiterlijk op 16.09.2015 te verlaten. . . . , Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene In toepassing van art. 74/11, §1,2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd. In het kader van artikel 74/9 §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 17.12.2014 tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ, uitvoerig geïnformeerd over de verplichting om het grondgebied te verlaten, de mogelijke gevolgen van het niet nakomen van deze verplichting en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en re-integratie.

Tijdens de arrestatie van betrokkene werd gevraagd waar haar echtgenoot (tevens in illegaal verblijf)» op dit moment was. Uit het administratief dossier blijkt dat er geen enkele medewerking werd getoond. Betrokkenes echtgenoot kan steeds zich aanbieden om samen met zijn familie verwijderd te worden. Hij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar echtgenoot door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RW, itr. 61.377 van 12.05.2011).

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid :

☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes asielaanvragen en aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt Ook de aanvraag tot regularisatie op grond van humanitaire redenen werd verworpen. Het feit dat hun kinderen van 10 en 12 in België naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid die ene terugkeer naar hun land van oorsprong onmogelijk maakt Betrokkenen kan met aantonen dat een scholing niet In Georgië kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Georgië te vinden is. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.846 van 20/06/2014). In het kader van artikel 74/9 §3 van de wat van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 17.12.2014 tijdens een onderhoud met «en ambtenaar van de DVZ, uitvoerig geïnformeerd over de verplichting om het grondgebied te verlaten, de mogelijke gevolgen van het niet nakomen van deze verplichting en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en re-integratie. .

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog In België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en In het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Tijdens de arrestatie van betrokkene gevraagd waar haar echtgenoot (tevens in illegaal verblijf), op dit moment was. Uit het administratief dossier blijkt dat er (een enkele medewerking werd getoond. Betrokkenes echtgenoot kan steeds zich aanbieden om samen met zijn familie verwijderd te worden. Hij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar echtgenoot door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).”

Op 4 maart 2016 dient verzoekster een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de bijlage 13septies. Bij arrest van de Raad nr. 163 663 van 8 maart 2016 wordt de schorsing van dit bevel bevolen.

Op 4 maart 2016 dient verzoekster vorderingen in tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name de versnelde behandeling van de vorderingen tot schorsing reeds ingediend onder rolnummers 141 176 (9ter) en 141 173 (9bis).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 163 661 van 8 maart 2016 wordt de schorsing bevolen van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad nr. 169 482 van 9 juni 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 163 662 van 8 maart 2016 wordt de schorsing bevolen van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad nr. 169 483 van 9 juni 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste en enige middel :

Schending van de materiële motiveringsplicht door schending van de artikelen 9 bis en 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van het grondgebied

En schending van de formele motiveringsplicht door schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met een schending van het artikel 7, alinea 1, artikel 74/11, artikel 74/14, §1 lid 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van het grondgebied

In combinatie met een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM in combinatie met het artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid en dat oplegt aan het bestuur om een beslissing te nemen, met kennis van alle elementen van het dossier

Overwegende dat het artikel 7, alinea 1 van de wet van 15 december 1980 bepaalt: “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”;

Dat in casu de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel, 7 alinea 1 van de wet van 15 december 1980, gezien de eisers in hun brieven gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, bureau c en bureau sefor hadden aangehaald dat zij een verlenging aanvroegen van hun bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van het artikel 74/14 §1, lid 4 van de Vreemdelingenwet en dit omwille van verschillende elementen, met name:

1) Het schoolgaan van de twee minderjarige kinderen van de eisers, die naar dezelfde school gaan sinds 2010 (stuk 3 en stukken 8 en 9), zodat het in het hoogste belang van de kinderen is vervat in artikel 22 van de Grondwet en het IVRK dat zij hun schoolloopbaan in België zouden kunnen verder zetten.

2) Het zeer lange verblijf in België van de eisers, die al in België verblijven sinds 8 november 2009, waaronder bijna drie jaar legaal verblijf (sinds 4 november 2010 tot 11 oktober 2013), evenals hun voorbeeldige integratie en talenkennis.

3) De zwangerschap van de eiseres wat een medische reden is voor een aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4) De hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, enerzijds tegen een beslissing van weigering van de aanvraag 9ter en weigering van de aanvraag 9bis, zodat een daadwerkelijk rechtsmiddel moet worden gegarandeerd aan de eisers in toepassing van de artikelen 3 en 13 EVRM en zij dus de mogelijkheid moeten krijgen om in België te verblijven voor de duur van de behandeling van deze beroepen, gezien er een schending van artikel 3 EVRM wordt ingeroepen in het kader van het beroep gericht tegen de beslissing van de weigering van de aanvraag 9ter, gelet op de rechtspraak van het EHRM dat al meermaals heeft geoordeeld dat een rechtsmiddel in het kader waarvan een grief op basis van artikel 3 EVRM wordt aangehaald van rechtswegen schorsend moet zijn.

5) De geboorte van hun jongste kind D., geboren op 16 juni 2015 in Antwerpen (stuk 5).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) werd opgeschort in uiterst dringende noodzakelijkheid door Uw Raad en dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld:

“De beslissing tot verwijdering van 28/02/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.”;

Dat gezien de opschorting werd bevolen in uiterst dringende noodzakelijkheid van de hoofdbeslissing, namelijk de bijlage 13septies, waarvan het inreisverbod (bijlage 13sexies) het accesorium van vormt, dient de bestreden beslissing eveneens worden uit het rechtsverkeer genomen en dus worden vernietigd, gezien zij daarom zonder rechtsgrond is geworden;

Dat gelet op de schorsing van de beslissing van ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bij het arrest n° 163 661, wat met zich meebracht dat met een arrest n° 163 663 het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens werd opgeschort, omdat gezien de medische situatie een terugkeer naar het herkomstland een schending van het artikel 3 EVRM zou kunnen opleveren, moet eveneens dit inreisverbod uit het rechtsverkeer worden genomen, te meer daar de eiseres door de opschorting van de beslissing van ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dus in legaal verblijf is, zodat een inreisverbod in die omstandigheden niet kan worden gegrond op het artikel 74/11 §1 2e lid van de wet van 15 december 1980 omdat zij aan een vroeger beslissing tot verwijdering geen gevolg zou hebben gegeven, door het feit dat zij nu in legaal verblijf is, wat leidt tot een impliciete intrekking van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten;

Dat dus voor de rechtszekerheid dit inreisverbod uit het rechtsverkeer moet worden gehaald;

Dat de tegenpartij beweert grondgebied te verlaten in de bestreden beslissing dat er een bijkomend uitstel om het grondgebied te verlaten werd toegekend op 16 juni 2015 en dit tot 16 augustus 2015, maar daar werd op geen enkele wijze kennis van gegeven aan de eiseres of haar raadsman.

Dat zelfs indien al op informele wijze een bijkomend uitstel zou zijn gegeven aan de eiseres en haar echtgenoot om het grondgebied te verlaten, dan nog is het duidelijk dat er niet is geantwoord door de tegenpartij op de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd geformuleerd in de verschillende brieven die werden gestuurd aan de tegenpartij en die gebaseerd zijn op verschillende elementen en niet enkel op de zwangerschap van de eiseres en de geboorte van hun jongste kind, zoals de verschillende punten hierboven aangegeven bevestigen (zie stukken 3 t/m 5).

Dat in de eerste brief gericht aan de tegenpartij op 26 januari 2015 in het bijzonder werd gewezen op de procedures hangende voor de RVV tegen een beslissing van weigering van de aanvraag 9ter en weigering van de aanvraag 9bis en een kopie van de beroepen werd in bijlage toegevoegd;

Dat uitdrukkelijk werd gevraagd om een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten ten einde een daadwerkelijk rechtsmiddel te garanderen aan de eisers en er werd verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgens het welke een schorsende werking van rechtswege moet worden toegekend aan een dergelijk rechtsmiddel wanneer een verdedigbare grief op basis van het artikel 3 EVRM wordt aangehaald;

Dat in het kader van het beroep ingediend tegen de beslissing van weigering van de aanvraag op basis van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet er wel degelijk een verdedigbare grief wordt aangehaald, zoals dit blijkt uit de motivering van dit verzoekschrift (stuk 6);

Dat in het arrest ABDIDA van het Europees Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014, C-562-13, Abdida/Cpas d'Ottignies – Louvain-La-Neuve) werd geoordeeld dat in toepassing van het artikel 47 van het Handvest van de Europese Unie en het artikel 19, lid 2 van datzelfde Handvest een doeltreffende voorziening in rechte moet worden gegarandeerd, aan een ieder wie door het Unierecht gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden en dat niemand mag worden verwijderd naar een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen;

Dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds in een arrest van 26 april 2007 (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin/Frankrijk, §67) heeft geoordeeld dat het artikel 47 van het Handvest een recht garandeert op een daadwerkelijk rechtsmiddel, wat ook is gebaseerd op artikel 13 EVRM, zodat er

sprake is van een van rechtswege opschortend effect bij beroepen tegen terugkeerbesluiten wanneer er zwaarwegende gronden zijn voor een ernstig risico op behandeling in strijd met het artikel 3 EVRM;

Dat het Europees Hof van Justitie, verwijzend naar voormeld rechtspraak tot het besluit komt dat de artikelen 5 en 13 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2 en 47 van het Handvest zich verzetten tegen een nationale wetgeving die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechterd;

Dat dit de basis is waarop de eiseres zich baseerde om een verlenging te vragen van het bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk de artikelen 3 en 13 van het EVRM, gelet op de hangende beroepen bij de RVV enerzijds tegen de beslissing van ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en anderzijds tegen de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (stuk 3); Dat duidelijk werd verwezen naar de motivering van dit beroep gericht tegen de aanvraag tot weigering van de aanvraag 9ter, namelijk de medische problemen van Meneer G. (...) en hun minderjarig kind waardoor de terugkeer naar Georgië niet mogelijk is en het voortgezet verblijf in België noodzakelijk is;

Dat de tegenpartij op geen enkele wijze gevolg heeft gegeven aan deze aanvraag en op geen enkel moment een beslissing heeft genomen volgend op deze aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten geformuleerd door de eiseres en haar echtgenoot in het schrijven van 26 januari 2015 en herinnerd in de navolgende brieven van 3 juni 2015 en 24 juli 2015 (stukken 3 t/m 5);

Dat de huidige bestreden beslissing evenmin kan worden beschouwd als een antwoord op deze aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat wanneer men de motivering van deze bestreden beslissing naleest men de indruk heeft dat er geen enkele aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten werd ingediend, wat duidelijk wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier;

Dat er enkel melding wordt gemaakt van een zogenaamde uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 16 augustus 2015 omwille van de geboorte van hun jongste kind, maar er wordt in dat opzicht evenmin verwezen naar de brieven die aan de tegenpartij werden gericht door de raadsman van de eiseres, zodat hier duidelijk uit blijkt dat deze aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten helemaal niet werd onderzocht door de tegenpartij, wat door de verdere motivering van de bestreden beslissing wordt bevestigd, die op geen enkele wijze ingaat op de motivering van de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten en de redenen die hiervoor werden aangehaald (zie de verschillende geformuleerde redenen in de eerst brief van de raadsman van de eiseres van 26 januari 2015 (stuk 3);

Dat in de motivering van de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar het feit dat de eiseres zonder geldig visum op het Belgisch grondgebied verblijft en wordt er verwezen naar de verschillende verblijfsprocedures die zij heeft ingediend (asielprocedure, bevel om het grondgebied te verlaten en beroep bij de RVV dat werd verworpen, aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die ongegrond werd verklaard met een beslissing van 11 oktober 2013, zonder zelfs enige verwijzing naar het ingediend beroep bij de RVV dat nog hangende is en dat uitdrukkelijk werd aangehaald in de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten ingediend door de eiseres;

Dat daarnaast wordt verwezen naar de aanvraag ingediend in toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 die onontvankelijk werd verklaard, opnieuw zonder verwijzing naar het ingediende beroep bij de RVV dat nog steeds hangende is en het feit dat ook dit hangende beroep werd aangehaald als één van de elementen voor een aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat wat betreffende het schoolgaan van de kinderen er wordt verwezen in de bestreden beslissing naar het feit dat hun kinderen van 10 en 12 in België naar school gaan en dat dit niet zou kunnen worden aangezien als een buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar hun land van oorsprong onmogelijk zou maken omdat niet wordt aangetoond dat de scholing niet in Georgië zou kunnen worden verkregen en dat de scholing geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur zou noodzaken die niet in Georgië te vinden zou zijn;

Dat de tegenpartij ook aanhaalt dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en dat dit niet betekent dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden;

Dat dit evenmin als een adequate motivering kan worden beschouwd, omdat in de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten de eisers enkel hebben gevraagd om rekening te houden met het schoolgaan van hun kinderen om een verlenging toe te staan van het bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van het artikel 74/14 §1 lid 4 van de Vreemdelingenwet, om ten minste toe te laten de kinderen hun schooljaar af te maken (stuk 3), maar ook rekening houdend met het

hoogste belang van deze kinderen vervat in artikel 22 van de Grondwet en het IVRK, gezien de kinderen hier altijd al school hebben gelopen en nooit in hun land van herkomst, zodat ze eigenlijk geen banden meer hebben met Georgië;

Dat op geen enkel wijze in de bestreden beslissing wordt geantwoord op het argument aangehaald door de eiseres gebaseerd op artikel 22 van de Grondwet en het IVRK dat het hoogste belang van het minderjarig kind voorop stelt bij het nemen van elke beslissing betreffende minderjarige kinderen, wat een kennelijk gebrek aan formele motivering uitmaakt in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandeling, maar eveneens in strijd is met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, dat een adequate materiele motivering voorop stelt;

Dat de tegenpartij verplicht is om rekening te houden met alle elementen in het dossier vooraleer er een terugkeerbesluit wordt genomen en op zorgvuldige wijze te werk te gaan;

Dat niet kan worden ingezien hoe de handelswijze van de tegenpartij kan worden beschouwd als een voorzichtige, zorgvuldige handelswijze doordat de eiseres en de kinderen op een zondag uit hun huis werden gehaald door de politie, terwijl Meneer G. niet thuis was, zonder enige verwittiging, wat daardoor een abrupt einde teweeg brengt van de schoolloopbaan van deze minderjarige kinderen, dit terwijl de eiseres en haar echtgenoot steeds gevolg hebben gegeven aan de oproepingen van het gemeentebestuur die hen werden bezorgd op initiatief van de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat de eiseres en haar echtgenoot geen enkele poging hebben ondernomen om onder te duiken om de medewerking met de tegenpartij onmogelijk te maken, wat duidelijk blijkt uit het feit dat zij zelf een aanvraag indienen tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij steeds op hetzelfde adres verbleven en verschillende keren werden opgeroepen door het gemeentebestuur, waaraan zij ook gevolg hebben gegeven;

Dat het daarom buitengewoon disproportioneel moet worden geacht dat deze familie op een zondag uit hun woning worden gehaald, als ook de minderjarige kinderen, waarmee een abrupt einde wordt gemaakt aan hun schoolloopbaan, dit terwijl zij reeds meer dan vijf jaar schoolgaand zijn in dezelfde school en dat er geen rekening wordt gehouden met de onderbreking van het aan de gang zijnde schooljaar, wat toch overduidelijk in strijd is met het hoogste belang van de minderjarige kinderen en dus in strijd met het artikel 22 van de Grondwet en het artikel 3 van het IVRK;

Dat dergelijke handelswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken ook in aanmerking moet worden genomen gelet op het kennelijk gebrek aan formele motivering van de bestreden beslissing omtrent de elementen aangehaald door de eisers in hun aanvraag tot verlenging om het bevel om het grondgebied te verlaten en waarop geen enkel gemotiveerd antwoord wordt gegeven in de bestreden beslissing ook al wordt er wel melding gemaakt in de bestreden beslissing van het school gaan van de kinderen, wat echter niet als een adequate motivering kan worden beschouwd;

Dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat de eiseres en haar echtgenoot door de stad Antwerpen werden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en dat zij op 17 september 2014 en op 17 december 2014 werd geïnformeerd over de mogelijke gevolgen van het niet-nakomen van deze verplichting en dat er ook een bijkomend uitstel werd toegekend om het grondgebied te verlaten tot 16 augustus 2015;

Dat maar liefst één jaar en drie maanden na het laatste onderhoud dat de eiseres en haar echtgenoot hadden met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken er ineens, zonder enige andere tussenkomenende stap wordt overgegaan tot arrestatie en het betekenen van de bestreden beslissing, wat absoluut buitenproportioneel is en dat dan nog ook zonder antwoord op de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten dat reeds werd ingediend sinds 26 januari 2015;

Dat de elementen van dit administratief dossier absoluut tegen spreken dat de eiseres en haar echtgenoot geen enkele medewerking zouden vertonen, omdat zij steeds hebben meegewerkt aan de procedure door in te gaan op de uitnodigingen van de gemeente van Antwerpen, steeds op hetzelfde adres te blijven wonen en proberen een zo normaal mogelijk leven te leiden, met inbegrip van het garanderen van degelijk onderwijs aan hun kinderen, die reeds meer dan vijf jaar naar dezelfde school gaan;

Dat gelet op het feit dat de tegenpartij totaal heeft nagelaten om de aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied zoals geformuleerd door de eiseres en haar echtgenoot te onderzoeken en ook totaal heeft nagelaten om ook maar enige motivering op te nemen in de bestreden beslissing omtrent de elementen ter ondersteuning van deze aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten in de bestreden beslissing, is het duidelijk dat de tegenpartij zich schuldig maakt aan een schending van de formele motiveringsplicht, wat een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, in combinatie met het artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, als ook van het algemeen

rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van de in bijzonderheid het beginsel van de zorgvuldigheid dat oplegt aan het bestuur om een beslissing te nemen met kennis van alle elementen van het dossier;

Dat de bestreden beslissing eveneens een manifest inadequate motivering vertoont, wat een schending uitmaakt van de materiele verplichting tot motivering zoals opgelegd door het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, combinatie met de artikelen 9ter en 9bis, artikel 7 alinea 1 en het artikel 74/11 §1, artikel 74/14, §1 lid 4 van de Vreemdelingenwet;

Dat daarom de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

Dat daarnaast de eiseres verwijst naar de verzoekschriften tot nietigverklaring die nog hangende zijn tegen de beslissing die de aanvraag 9ter ongegrond verklaart en tegen de beslissing die de aanvraag 9bis onontvankelijk verklaart nadat Uw Raad met arresten n° 163 661 en n° 163 662 van 8 maart 2016 eveneens de schorsing werd bevolen van deze voornoemde beslissingen in uiterst dringende noodzakelijkheid;

Dat de eiseres ook verwijst naar het verzoekschrift tot nietigverklaring dat nog hangende is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, betekent op 28 februari 2016, waarvan de opschorting in uiterst dringende noodzakelijkheid werd bevolen met een arrest n° 163 663, zodat bij nietigverklaring van deze beslissing de bestreden beslissing moet worden vernietigd als accessorium van deze hoofdbeslissing;

Dat in het geval Uw Raad zou oordelen dat één van boven vernoemde beslissingen betreffende de aanvraag 9bis of de aanvraag 9ter zou moeten worden vernietigd, het bestreden inreisverbod, ook moet worden vernietigd, dit omwille van de rechtszekerheid, die oplegt dat een het bestreden inreisverbod, dit omwille van de rechtszekerheid, die oplegt dat een inreisverbod uit het rechtsverkeer moet worden gehaald wanneer de hoofdbeslissing waarvan het inreisverbod het accessorium is wordt vernietigd;

Dat inzonderheid wanneer Uw Raad zou oordelen dat de beslissing van ongegrondheid van de aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 zou moeten worden vernietigd, dan is het duidelijk dat de eiseres en haar echtgenoot terugvallen op een aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die eerst ontvankelijk werd verklaard en dat zij daarom recht hebben op het terug in het bezit te worden gesteld van attesten van immatriculatie zodat zij terug in legaal verblijf zullen zijn, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten in dat geval, en bij uitbreiding, het inreisverbod in het belang van de rechtszekerheid uit het rechtsverkeer moet worden gehaald;”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 3, 8 en 13 EVRM ;
- artikel 9 ter, 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in combinatie met artikel 7, alinea 1 en artikelen 74/11 74/14, §1, lid 4 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 47 Handvest van Fundamentele rechten van de burger van de EU.
- Het zorgvuldigheidsbeginsel

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat geen antwoord werd geformuleerd op de verschillende aanvragen tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Vooreerst merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 EVRM zou worden geschonden, nu het volledige gezin illegaal in het Rijk verblijft en de gezinsleden aldus niet gescheiden worden.

Wat het schoollopen van de kinderen in België betreft, dient opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem.

Terwijl door verzoekende partij evenmin wordt aangetoond dat de scholing gespecialiseerd onderwijs, of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet te vinden is in het land van herkomst.

Daarnaast merkt verweerder op dat het de ouders niet kan ontgaan zijn dat hun kind in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de ouders er zich van bewust moesten zijn dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De verweerder wijst er op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakt (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen t.g.v. de keuze die zij maakte.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het gebrek aan een daadwerkelijk rechtsmiddel laat verweerder gelden dat blijkens de recente rechtspraak van het Hof van Justitie een beroep met schorsende werking moet worden toegekend aan het beroep dat wordt ingesteld tegen een beslissing waarbij een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt gelast het grondgebied van een lidstaat te verlaten, wanneer de uitvoering van die beslissing voor die derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert. Deze rechtspraak is in lijn met de rechtspraak van het EHRM.

Los van de vraag of de uitvoering van de verwijderingsmaatregel een ernstig risico inhoudt dat de gezondheidstoestand van de partner en het kind van de verzoekende partij op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, kan in casu niet worden ontkend dat verzoekende partij beschikte over een beroep met schorsende werking tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Aan het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat verzoekende partij op 04.03.2016 heeft ingediend tegen de bijlagen 13septies, is immers een schorsende werking verbonden. Ingevolge artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet kan immers behoudens toestemming van verzoekende partij slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel worden overgegaan na het verstrijken van de beroepstermijn voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, of nadat de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft verworpen.

De bijlage 13septies van 28.02.2016 zal aldus, behoudens mits toestemming van de betrokkenen, niet worden uitgevoerd tot zolang er geen uitspraak is van de Raad inzake het annulatieberoep (rolnummer 185.320).

Deze schorsende werking die verbonden is aan het beroep tegen de verwijderingsmaatregel, heeft net tot doel te waarborgen dat het bevel niet wordt uitgevoerd 'vooraleer een middel betreffende een schending van artikel 5 Terugkeerrichtlijn en 19, lid 2 Handvest door een bevoegde autoriteit is onderzocht' (zie arrest Abdida van het Hof van Justitie).

In casu wordt hieraan aldus tegemoet gekomen door de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoekende partij heeft ingediend tegen de bijlagen 13septies en door het schorsingsarrest d.d. 08.03.2016.

De verzoekende partij heeft aldus geen belang bij haar kritiek nu de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering d.d. 28.02.2016 werd geschorst bij arrest d.d. 08.03.2016.

Omwille van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft de verzoekende partij ook geen belang bij de vermeende schending van artikel 74/14 Vreemdelingenwet, nu de termijn om het grondgebied te verlaten al lang is verstreken.

De overige argumenten van de verzoekende partij hebben betrekking op de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Tegen beide negatieve beslissingen is een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar beide procedures en naar het risico op schending van artikel 3 dan wel 8 EVRM.

De verzoekende partij niet aan dat kind en/of partner op heden lijdt aan een ernstige ziekte, waarbij de terugleiding naar haar herkomstland een ernstig risico inhoudt dat haar gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert en er derhalve een risico op schending van artikel 3 EVRM zou verbonden zijn aan deze terugleiding.

De loutere bewering volstaat vanzelfsprekend niet opdat een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen worden weerhouden.

Verweerder laat nog gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

In casu geeft verzoekende partij niet aan welke deze omstandigheden zouden zijn.

Terwijl, gezien er geen schending van artikel 3 EVRM kan worden weerhouden, ook de voorgehouden schending van artikel 13 EVRM niet kan worden aangenomen. Dit artikel heeft immers geen rechtstreekse werking (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme,

Bruxelles 1990, p. 93.), en kan alleen maar geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt. in casu is zulks niet het geval.

Verweerder laat verder gelden dat aangezien geen schending van een hogere rechtsnorm wordt aangetoond, het gebrek aan belang in hoofde van verzoekende partij moet worden vastgesteld bij de vordering tot schorsing.

De verzoekende partij heeft geen belang bij haar kritiek, nu zij systematisch heeft nagelaten gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.09.2013.

Terwijl wel degelijk gevolg werd gegeven aan de vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing.

Gelet op de geboorte van het kind D. G. (...) op 16.06.2015 werd de termijn verlengd tot 16.08.2015.

De verzoekende partij heeft er echter bewust voor gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte.

Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig."

3.3. De Raad verwijst naar zijn arrest nr. 169 482 van 9 juni 2016 waarbij de beslissing van 30 juli 2013 inzake de ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt vernietigd en naar zijn arrest nr. 172 879 van 5 augustus 2016 waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 28 februari 2016 wordt vernietigd.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat de beslissing tot verwijdering van 28 februari 2016 gepaard gaat met huidig bestreden inreisverbod. Gezien huidig bestreden inreisverbod een *accessorium* is van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2016 en dit bevel vernietigd werd bij arrest nr. 172 879 van 5 augustus 2016, dient ook het inreisverbod van 28 februari 2016 te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET